

ПОСПІШАЙМО ДАРУВАТИ РАДІСТЬ!

Доброчинність

У мене прекрасна сім'я, я мала чудове дитинство, а тепер юність. Росла в любові, злагоді та розумінні, завжди мене підтримували і підтримують зараз мої батьки. Досі в день святого Миколая вранці шукаю подарунок під подушкою.

А як же діти, які не мають батьків, які ніколи не відчували батьківської теплоти та любові? Що вони можуть знайти під подушкою? Що їх чекає у житті, у цьому прекрасному і водночас жорсткому світі?

Студентська Рада ВНТУ вирішила подарувати дітям, позбавленим батьківської турботи, трішки любові та радості. Ми завітали до вінницького дитячого будинку «Гніздечко». Великі оченята, сповнені любов'ю та надією... Студенти підготували для них казку з лисицею Алісою, котом Базилію, Буратіно і Бабою Ягою. Діти із захопленням спостерігали за дійством і запитували у вихователів: «А це люди?» Руки тяглися до подарунків, кожна дитина хотіла відчути нашу любов і тепло, а ми і обіцяли навідувати їх ще і ще. І обов'язково навідаємо, адже там, в «Гніздечку» росте майбутнє України, яке ще таке добре і безневинне, чисте і любляче. Багато залежить від навколишніх, що ста-

неться з Ганнусею і Петриком, Оленкою чи Іванком.

Також Студентська рада завітала до Староприлуцької школи-інтернату, що в Липовецькому районі, де виховуються діти від 6 до 16 років. Ці діти уже звикли бути одні — уявіть, як це постійно жити у дитячому садку чи у школі і все життя чекати, що прийде мама чи тато та й забере тебе додому...

Студентська Рада ВНТУ дякує всім, хто брав активну участь у благодійній акції: Олександр ДМИТРИШИНУ (група 231-03), Віталію БАРЧУКУ (1ЕСЕ-04), Олесі КРИТЮК (1ТВ-02), Костянтину КОВАЛЮ, Наталії РИХЛЮК (2КС-03), Юрію ПОСТОВОМУ (ЗПЗ-02). А зініціювали і власне zorganizували захід Лілія ЯРОЩУК (МБ-03) і я, Тетяна ЧЕРНЯХОВИЧ (1КС-03).

Люди! Не черствійте серцями! Тільки разом ми можемо допомогти знедоленим дітям міцно стати на ноги і зайняти належне місце у суспільстві! Давайте дарувати дітям радість!

Тетяна ЧЕРНЯХОВИЧ,
голова Студради ІНТКІ

СТУДЕНТІВ ЗУСТРІЧАЛИ ЯК РІДНИХ

Вони жадібно всмоктують краплинки щастя

**«Руки, творящие добро,
блаженнее молящихся уст!»**

Як часто ми згадуємо про добро, коли вже пізно, коли вже сталося лихо. Проблема сучасної людини в тому, що постійно поспішає, але поспішає метушливо, даремно. Людина спалює безмежжя своєї енергії, впроваджує нове, але добра у світі більше не стає. Всі біжать, всі бояться кудись не встигнути, чогось не зробити. Рухаються машини повітрям, землею і водою, та не несуть людям щастя.

Вже стали традиційними поїздки у сиротинці області небайдужих студентів нашого університету та активістів студентського профспілкового комітету ВНТУ, головою якого є Андрій ЗАПОРОЖАН. Концертна програма, яку, до речі, підготували слухачі підготовчого відділення, майбутні студенти нашого університету, чудові подарунки і щирі посмішки зробили зустріч теплою, домашньою.

У Плискові, що в Погребищенському районі, живуть дітки з розумовими вадами. Тут студентів зустрічали і проводжали зі слізьми. Дітям привезли солодощі, одяг та інші

необхідні подарунки. Студентів, які відвідували сиротинець не вперше, зустрічали як рідних.

У Старих Прилуках (Липовецький район) живуть діти-сироти. Щоразу наших студентів дивує те, як ці обділені долею діти вмійють радіти та сміятися. Вони жадібно всмоктують краплинки щастя. І навіть телевізор та DVD-плеєр, привезені студентами, стали для них не найкращими подарунками. Головними були увага і турбота. Діти відчули, що про них не забувають, що вони є частинками нашого з вами життя, а це — найголовніше.

Студенти (цього разу було стільки бажаючих, що не всі змогли поїхати) ще раз довели, що ми — молодь — є майбутнім нашої країни, і нам не байдуже, яким воно буде.

Гілочка калини, вишита дитячими рученятами на рушничку, який діти подарували студентам, ожила і нагадує нам про всемогутню силу добра. Цю поїздку усі запам'ятають назавжди.

Спогади навіяли мені невеличку поезію, яку я присвячую їм — щирим, всепробачаючим дітям:

**Не бійтесь людям душу віддавати, її таїн безмежна криниця
Напоїть люд засмученої хати — і щастя відродиться.
Не бійтесь сяяти і посміхатись, усмішка —**

життедайна Божа сила,

Що має звичку завжди повертатись.

Благословенні крила

Несуть любов, вклонилася їй вічність,

Ви не безсилі, якщо серце гріє,

В нім подих Ангела і струн душі магичність — плетуть надію.

Нікому і нічого — гріх мовчати, і в серці пекло,

якщо у нім байдужість.

Прийшли добро ми людям віддавати,

і в щасті інших — наша мудрість.

Треба поспішати робити добро. Не заради реклами і дивідендів. Від усього серця. Щоб не образити маленьку Людину, якій у житті пощастило менше за інших. А може робити добро і є головним призначенням людини на землі?

Ксенія БІЛОУС,
прес-секретар профкому студентів ВНТУ